

samarbeid med Israel.

FOTO: REUTERS/SCANPIX

OPPROP: AUFs leder Martin Henriksen støtter oppropet. FOTO: AUF

SKREPTISK: Professor Espen Bjertness.

FOTO: PRIVAT

Homeland-møtet

Professor i psykiatri ved Universitetet i Oslo (UiO), Edvard Hauff, er prinsipielt mot akademiske boikotter, men har sendt en bekymret e-post til Raymond Johansen. Her skriver Hauff at det er en «grell og opprørende» kontrast mellom at samtidig som UD står som arrangør av et seminar om økt norsk-israelsk forskningssamarbeid, har Israel hindret deltakerne i et internasjonalt fagkonferanse om mental helse i å komme inn i Gaza.

Hindrer akademisk frihet

Gaza Community Mental Health Center sto som arrangør av en stor internasjonal konferanse 27. til 28. oktober.

«UD bør revurdere seminaret, helst legge det på is»

MARTIN HENRIKSEN, AUF

Israel nektet alle de internasjonale deltakerne innreise i Gaza, slik at konferansen måtte avvikles delt mellom Gaza og Ramallah, med video- og telefonoverføring.

Psykiater Christiane Kolberg fra Tromsø deltok på konferansen.

– Israel hindrer akademisk frihet. Vi var ingen militær trussel. Det var fagfolk, professorer, psykiatere, psykologer, godt voksne folk.

Kolberg sier at konferansen var vellykket, men at det kom fram skremmende fakta om forverringen av den mentale helsen til barna i Gaza. Hennes kommentar til UD-seminaret er:

– Norske myndigheter skjønner ikke alvoret i det Israel gjør. Dersom de skjønner det, er det dypt umoralsk!

Også professor Espen Bjertness ved Institutt for allmenn- og samfunnsmedisin ved UiO påpeker kontrasten mellom Israels angrep på palestinerne akademiske frihet og UDs

ønske om utvidet forsknings-samarbeid.

Vurderer boikott

Bjertness har samarbeidet tett med palestinske akademikere siden 1994, noe han mener har gitt viktige faglige resultater.

– Det som er problemet er å se at palestinske kolleger ikke har den akademiske friheten vi har, på grunn av den israelske okkupasjonen.

– UD kan ikke pakke inn økt samarbeid med Israel med argumenter om at man også skal samarbeide mer med palestinerne. Jeg er for dialog, og vet at våre folkevalgte driver fredsarbeid, hvor man må gi og ta hele tiden. Men problemet er at tiden bare går, og ingen vesentlige framskritt skjer i fredsprosessen. Skal man ha tålmodighet til å vente lenger, eller bør vi gå inn for en akademisk boikott? Kommer det en slik boikott vil jeg støtte den.

sissel.henriksen@klassekampen.no

Bush-administrasjonens retorikk har vært skamløst effektiv.

Hjemland

Jan Grue

TANKEN SOM TELLER

Performance- og multimediekunstneren Laurie Anderson var i Berkeley denne helgen med den nye forestillingen sin, *Homeland*. Tittelen ble valgt, forklarte hun under en intervju sesjon tidligere på dagen, fordi det har blitt umulig å si *Homeland* uten å legge til *Security*. Ordet er dessuten interessant fordi det ikke har en sterk tradisjon i amerikansk språkbruk – regjeringen Bush gjorde noe nytt da de introduserte det, og som vanlig har de vist seg å være skamløst effektive når det gjelder retorisk praksis.

Ordet «homeland» minner, for Laurie Anderson, vekselvis om «Heimat» og «Vaterland», med alle de assosiasjonene det bringer; det er innbydende og truende, avhengig av hvem som sier det, og hvorfor.

Som med de fleste retoriske grepene Bush har benyttet seg av deler det publikum på midten. Med motorsag. Anderson har vært interessert i språk og politikk siden 80-tallet, da hun leverte en fire timers tilstandsrapport fra Reaganland med tittelen *United States I-IV*. Som regel har hun kodet det politiske budskapet i form av personlige historier eller indirekte betraktninger, men i *Homeland* legger hun svært få fingre imellom. Den 100 minutter

lange forestillingen minnet til tider om et illsint leserinnlegg, og selv om den kunstneriske kvaliteten ikke var i nærheten av ting hun har prestert tidligere, traff hun definitivt sitt publikum i Berkeley. Så godt som hele den fullsatte salen ga stående ovasjoner, og et middelaldrende par på raden bak meg forsikret hverandre om at de skulle kjøpe platen med det samme, så de kunne få gått skikkelig gjennom sangene.

Det som i utgangspunktet var en konsert, nærmet seg i større grad et politisk vekkelsemøte, og det

PALIN: Politisk tilhørende i yngre steinalder.

skyldtes tydeligvis den enorme, oppdemmede frustrasjonen på amerikansk venstreside som kanskje, forhåpentligvis, med kryssede fingre, vil komme til konstruktiv utløp den fjerde november.

Anderson sa noe annet under intervjuet: Hun fortalte at *Homeland* var hennes reaksjon på følelsen – en følelse hun tydeligvis ikke er alene om – av å ha mistet landet sitt. Den offisielle språkbruken de siste syv årene har vært gjennomført ekskluderende og stigmatiserende.

Det meste av den voldsomme motviljen mot Sarah Palin skyldes naturligvis at hun politisk sett hører hjemme i yngre steinalder, men man bør ikke undervurdere betydningen av at hun, mer enn noen annen politiker, John McCain inkludert, har kastet seg over uttrykk som «de pro-amerikanske delene av landet». Barack Obama kan kritiseres for

«Det som i utgangspunktet var en konsert, nærmet seg i større grad et politisk vekkelsemøte»

ikke å være tilstrekkelig konkret eller radikal, men ikke for å henvende seg til et eksklusivt eller ekskluderende publikum.

Berkeley er, som jeg har nevnt tidligere, langt fra det sikreste barometer på allmenntilstanden i den amerikanske velgermassen. Men nå, under den siste innspurten til valget, velger jeg å håpe på at kombinasjonen av frustrasjon, sinne og, for å være en smule sentimental, hjemlengsel, vil vise seg sterk nok til å få slutt på marerittet.

Jan Grue, stipendiat i språkvitenskap